

Mendiaren erraietatik

EUSKERAZALEAK ALKARTEA. BILBAO.

2012ko SARI LEIAKETA. Irugarren saria

Amabi urte bete barri ditut, eta oso pozik nago. Kivu errialdean bizi naiz. Etxean asko gara: ama, aita, sei neba-arrebak eta amona. Asko maite dot amona. Aita mendira joaten danean lanera eta amak janaria egiten dauen bitartean amonarekin egotea dot gustukuen. Asko ikasi dot berarekin, naiz eta eskolara inoiz ez dan joan. Amonak babestua bizi izan naz. Lagunek eta familiak babes-ten naute. Euria egiten dauenean ipuinak kontatuten deustaz. Amonak esaten dau, mendien beste aldean, iru egunetara edo, laku eder bat dagoela, eta bertako ura edan ezkerro betiko zoriontsu izango garela. Ez dot ezagutzen laku ori, baina andia egiten naizenean, nire leenengo bidaiaren elmuga izango da. Amona ere nirekin eroango dot.

Iragan dira bi ikasturte nire leenengo eskola egunetik, eta bitartean asko ikasi dot. Idazten eta irakurtzen mot-datzen naz, eta matematiketan ere abileziaz aritzeko trebetasuna artu dot. Andereñoak esaten dau asko aurreratzen ari nazela, eta etorkizun oparoa dodala zain. Uda onetan ordea, lan egin bear dot. Aitari amaitu jako berak eukon diru apurra, eta datorren ikasturtean barriz be eskolara joan gura baldin badot, udan lan egin bearke dodala esan deust. Nik arro-arro lagunduko deustat, gizonek egiten daben lez.

Urrengo ilabeteak gogorrek izan ziran. Gu menditik lurra ataritzen ibiltzen ginan, eta ostean gizonek bertatik ataritzen eben. Ez dakit zer zan, baina badakit oso preziatua zala. Olivierrek eta nik ez genduan itz egiteko aukera andirik izaten, baina aukera txikerrenak be ondo aprobetxatzen genduzan. Gure ametsez itz egiten genduan. Nik esan neutson urrengo ikasturtean barriz be eskolara joan gura navela, eta anditan mendiez beste aldeko lakura joango nintzela. Arek ez eustan gauza andirik esaten. Urte asko eroiazala lanean bertan eta- Bildur zan nire bizitza bertan igaroko ote neban. Eskolara joan gabekoa zan, eta ekien gauza bakarrenetarikoa menditik lurra ateratzea zala esaten eban. Nik ez neban ala uste. Olivier mutil jakintsua zan. Berak baekien noz egingo eban euria, txoriek inoiz arte lo egiten eben, nortaz fidatu eta nortaz ez. Berak asko ekien.

Gogoan dot Olivier negarrez ikusi neban eguna. Lanean nenbilan, nire pentsamenduetan murgilduta, mendi barrenetik lurra ataratzen, burua altxatu eta Olivierren begi distiratsua ikusi nebazanean. Gava etxean pasatu eban. Aurpegia zuri-zuri eukan. Ukabila amorruz estutzen eban eta begietatik malako zaparrada ez irteteko alferrrikako aaleginak egi ten ebilen. Ustekabean arrapatu ninduen egoera ark. Asieran ez neutson ezer itaundu ba entzutera nindoana benetan latza zan.

“Anaiari bisita egitera noian, bidean mutil gazte bat aurkitu dodanean. Berbetan asi jat. Nik asikeran ez deusat kasurik egin. Berak berbetan jarraitu dau, eta niri segika asi da. Gelditu egin naz. Agian galduta egongo zan, baina bertakoa irudien. Eta laguntzeko prest nengoan. Nor naizen galdetu deust, nongoa naizen, zenbat urte neukozan, non bizi naizen, nora noian-Tipi-tapa, korrikan bukatu dodan arte. Mutila nire atzetik etorren, basoan sartu naz, eta bat-batean esku batek besotik eldu nau. Indar andiaz eldu nau eta ezin izan dot ies egin. Lurrera bota nau, eta nire ganean jarri da. Garrasika asi naz, eskuarekin aoa estaliz isildu egin nau. Ortik aurrerakoa-Ez dot ondo gogoratzen. Amaitu danean mutilak inori ezer ez esateko esan deust, bestela nireak egingo ebala. Zartako batez lurrean utzi nau barriro.”

Olivierren arreba barriz etxean egoan. Gertatutakoaren barri soilik bere nebak izan eban, eta ez bata ez bestea ez ziran ausartu etxekoei ezer kontatzen. Baina Olivierrek argi utzi eutson arrebeari, egunen baten tipo ori aurkitzen baeban aka-

batu egingo ebala. Bitartean bisitak debekatu eutsozan. Ez eutson mendira bakarrik joaten utziko, ezta pentsatu be!

Ikasturte barria asita egoan, baina nik mendian jarraitzen neban. Aitari galdetu eskolara barriz noz bueltatuko naizen, eta berak beti laster erantzuten eustan. Ez eban beste erantzunik. Dirua aurrezten ebanean, urrengo ilabetean edo biar bertan izan zeitekeala ziran erantzun posibleak baina, berak laster esaten eustan. Egunak ordea aurrera joiazan, eta laster ori inoz ez zala iritsiko pentsatzen asia nintzan.

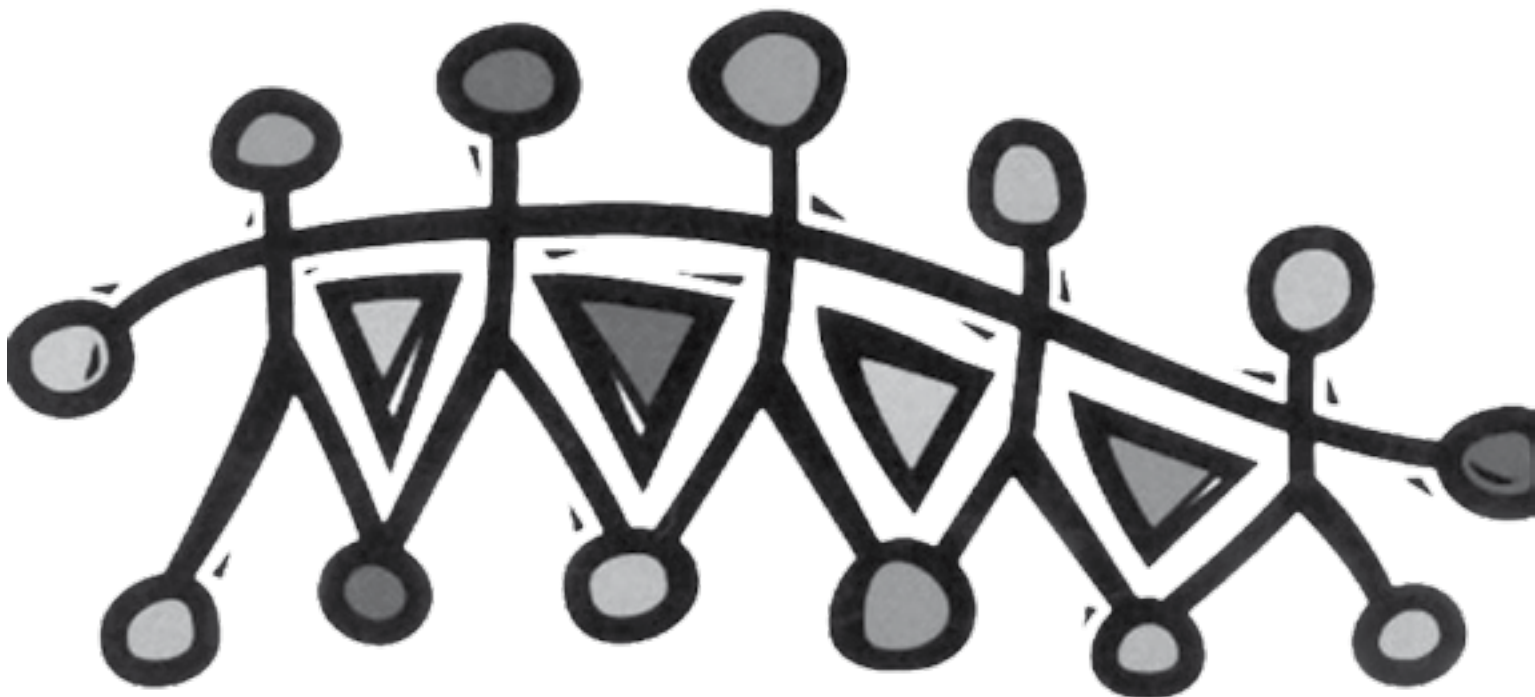
Asteak igaro ziran. Olivierrekin gero eta konfidantza geiago artuz noian eta azkenean lagun andiak biurtu ginan. Askotan berak laguntzen eustan zuloa egiten, eta beste batzuetan neuk laguntzen neutson- Eta atsedenaldiak berbetan ematen genduzan. Nire leengusua balitza moduan ibiltzen nintzen berarekin. Bere arrebea jada ez zan bisitan etortzen, eta eskerrak, bestela oso urduri jarriko nintzan. Egia da bere bisitak barealdia bezalakoak ziralak ekaitzaren erdian, baina gertatu jakona barriz gerta ez dakion gura neban, eta orregatik lasaigo sentitzen nintzan errian geratzen zala ikusita. Gertakizun latz aretaz geroztik ez neban barriz ikusi, baina noizean bein gutun bat bialtzen eustan, erriko kontuez berbetan, bere neba zaintzeko eskatzen-lurrotatik gazteena zan arren, guztion artean arduratsuen eta argiena bera zan, eta nik asko estimatzen neban.

Laugarren ilabetea mendi onetan. Egun euritsua bezain gogorra izan da gaurkoa. Ez dot indarrik, ankak dardaraka deukodaz, eta ezin dot nire begietatik malkoak isurtzea ekidin. Lanean aritu gara goiz osoan zear jo eta ke. Tunel estu-estu bat egin dogu mendian barna, barru-barruko lurra atara aal izateko. Ni sartu naz leenengo, ostean Olivier, gero ni ostera be, eta jarraian bera. Txandaka ibili gara, nagusiak arin ibiltzeko esan deusku eta, eta azkarren ibiltzeko modurik onena txandakatzea zala-koan, ala ibili gara. Bera, ni, ostera ni, gero bera, ni eta bera. Ez da geiagorik izan. Tximista batek zuaitz bat zatitzen dauen moduan zauritu da nire biotza. Bularrean ikaragarritzko presioa sentidu dot. Ezin neban ulertu. Nik ataratako lurra gizonei ematetik bueltan, mendiak Olivier nola irentsi dauen ikusi dot. Sentitu egin dot. Segundo pare bateko kontua izango zan, baina amaitu ezina begitandu jat niri. Mendiaren egal bat maldan beera abiatu da, buztinezko erreka bat osatuz, eta bertan joan da Olivier be, igerian ez ekien arrainaren antzera. Debekatu egin deustie bere atzetik joaten, eta esku batzuek estu eldu naute, ies egin ez dagidan.

Bakarrik nago. Aita agian egunean bein edo birritan ikusten dot. Lanean bakarrik aritzen naz, eta bildur naz. Olivier mendiak irentsi eban. Inoz ezagutu dodan bere adineko mutilik azkarrena zan, eta mendi batek irentsi dau. Bitartean guk lanean segitzen dogu, erritik urrun, eta okerreña da ez daki-dala zertarako!

Gaur atsedenaldira aitak papera eta boligrafoa lortu deustaz, eta gutuna idazten asi naz. Ez nekian zelan asi. Ez nekian ondo idatziko neban ala ez, baina gertatutakoa Cecileri kontatu bearra nekon, ala sentitzen neban. Inor ez zan errira jaitsi, eta Olivieren familiak ez eban gertatutakoaren barririk. Ez dot gaur amaitu, ez dot asti naikorik izan, baina biar derrigor amaitu bear dot. Olivieren familiak gertatutakoaren barri izan bear dau, eta inork ez dauenez orretarako asmorik, neuk idatzi bear ko dot gutuna. Ez dakit errira nork eroan aal izango dauen, baina lortuko dot ala edo ala gutuna Cecilerin eskue-tara eldu daiten. Negar egin dot. Aitak ikusi egin nau, baina ez deust ezer esan. Ez da ausartzen erantzunaren bildur dalako, edo agian ez deutso garrantzirik emoten. Bakarrik sentitzen naz.

Gutunak au diño: " Chris naz eta amabost urte daukodaz. Kivu errialdekoa naz. Bi urtez joan naz eskolara, bertan idazten eta irakurtzen ikasi dot. Nire ametsa mendiez beste aldeko lakura joatea da. Nire amona ere eroango dot, nirekin dago-eta! Atzo il nintzan leenengo bider. Ez dot gura bigarrenez il. Mendian ari nintzan, beraren erraietatik lurra ateratzen. Asierako ilabeteetan ez bezala, banekian zer balio eban ateratzen ari nintzanak, eta zer balio neban nik. Goizean, lanean nenbiela, eguzkia ezkutatu, lainotu eta euria asi zan. Bat-batean ikaragarritzko zaparrada asi zan. Mendi barrenetik leenbaileen urten bear izan neban badaezpada, eta argitasunaren atzetik noiala, bularrean ikaragarritzko presioa sentidu dot. Dana ilundu da. Besoak alde batera eta bestera egiten eban. Arri baten kolpea nabaritu dot belauanean leenengo, eta ortik aurrera ezer gitxi. Lurra, lurra besterik ez.

Koltana ateratzen aritu izan naz iru urte luzez. Lagunaren eriotza ezagutu dot, mendeku gosea eta eskolarik gabeko mundu ustela. Olivier eta nik ataratako lurretik koltana ateratzen eben gizonak, eta gero bertatik tantalioa bereizten zan. Telefono mugikorretako bateriak, kotxeko piezak, etab-egiteko. Oso ona omen zan jendearen bizi kalitatea obetzen eben tresna orrek egiteko, eta tira, inor ez zan gutaz arduratzen. Isilpean gordetzen ginuezan. Isilpean sufritzen jarraitzen dogu, eta estatu aberatsek, eurek demokrata izenaz definitzen direnak, ezkutatu egiten gaitue. Obe dako amar urteko ume bateri ikaragarritzko saketakoa erostea, amar urteko gurelako ume bateri ezkuntza eskaintzea baino. Zer da, ba, ezkuntza txabola batean bizi dan ume batentzat. Etorkizuna bearbada?

Olivier
Asier Legarreta

